

Volám sa Ferrara Raffaele. Zvaný taktiež Lello.

Narodil som sa v Grumo Nevano (okres Neapol) 07/05/1966. Pochádzam z početnej rodiny pozostávajúcej z 11 detí. Ja som deviaty. Narodil som sa v siedmom mesiaci. Vo veku 4 rokov som ešte nevedel rozprávať; Teda nevedel som zrozumiteľne vyslovovať slová. Nevedel som zostavovať zmysluplné vety a nevedel som chodiť. Dôsledkom toho, kto sa o mna musel starať , mal so mnou nemalé problémy .

Moji rodičia pracovali v Frosinone, a vracali sa domov asi tak každé dva týždne , podľa možností a rôznych potrieb. Takto sa o mna starala moja staršia sestra. Medzi jej povinnosti patrila aj povinnosť odprevádzať na do školy. Keďže ja som tam nerád chodil, vždy som našiel spôsob , ako sa vyhnúť školskej dochádzke . Dôsledkom toho som mal mnohé konflikty s mojimi rodičmi .

Keďže som v škole viackrát zaslúžene prepadol, moji rodičia zo zúfalstva má odviekli do Ururi v okrese Campobasso k môjmu strýkovi, bratovi môjho otca. Takto chceli dosiahnuť zmenu v mojom štýle života, tým že by som tam spoznal nových ľudí a nové prostredie . Aj tento pokus zlyhal a tak som sa rozhodol vrátiť sa do Neapola a nájsť si tam prácu . Ako ste mohli konštatovať , moja mladosť bola dosť búrlivá .

Mal som 19 rokov a Marsom snúbenicu , ako mnohí moji rovesníci .

Bol som nepraktizujúci katolík, na rozdiel od jednej mojej tety. Tá bola veľmi nábožná a praktizujúca. Často organizovala púte do Oliveto Citra; jednej dedinky v horách v okrese Salerno. Boli tam zrúcaniny hradu, kde boli zjavenia Panny Márie .

Raz cestou k mojej snúbenicu som stretol svoju tetu a začali sme sa rozprávať . Pozvala ma jednu zo svojich púti do Oliveto Citra.

Ja, prekvapený nečakaným pozvaním, som odmietol. Ona však naliehala.

Jej naliehanie má zaujalo. A tak som jej sľúbil, že raz s ňou pôjdem na pút pod podmienkou, že má nebude nútiť vstúpiť do kostola, alebo sa modliť . V tom čase som sa nevedel modliť. Ani Zdravas Mária . Moja teta má teda uistila, že nikto má nebude nútiť vstúpiť do kostola. Ak budem chcieť . Budem môcť zostať pri bráne , alebo sa potulovať po mestečku Oliveto Citra.

8. Decembra 1985 teta organizovala pút do Oliveto Citra. Keďže som jej to prisľúbil , aj ja som sa mal zúčastniť na tej púti. Dúfal som, že príde aj moja snúbenica. Ona však nechcela, a tak som musel ísť sám, aby som uspokojil tetu.

Počet cesty sa v autobuse modlili ruženec . Vadilo mi to a čoskoro som olútoval moje rozhodnutie zúčastniť sa na púti .

Keď sme prišli na miesto, bolo tam veľa ľudí. Stáli v rade pred starými schodami. Všetci sa chceli dostať k starej železnej bráne pre vchodom do hradu. zo zvedavosti, aj ja som sa postavil do radu. Chcel som vedieť, čo tí ľudia videli tak zaujímavé pred a za tou železnou bránou.

Keď som sa dostal k bráne, tak som tam nenašiel nič zaujímavé...a tak som odišiel.

Zostupujúc po schodoch smerom k námestiu pred hradom, zdvihol som oči k nebu. Zrazu mi srdce začalo veľmi silno tlčať. Prekvapený som sa pýtal seba samého: čo sa so mnou deje? Myslel som si, že je to následkom tohto prostredia. Nevedel som si dať odpoveď. Ako som tak pozeral smerom k bráne, videl som veľké biele svetlo a v ňom obraz kríža. Ten obraz sa otvoril a bolo v ňom vidieť obrysy mladej ženy s otvoreným náručím na znak objatia. Potom spojila ruky a dívala sa doprava a doľava. Prekvapený nevedel som čo sa so mnou deje. Ušiel som od ľudí čo tam boli. Chcel som byť sám. A plakal som. Nechcel som sa s nikým rozprávať. Cítil som však v srdci veľký pokoj.

Videl som, ako ku mne prišla moja teta. Chcela vedieť čo sa stalo. Ja som jej to nechcel povedať, lebo som sa bál, že to povie ostatným.

Teta mi slúbila, že bude mlčať. To ma upokojilo a tak som jej všetko vyrozprával. Zvyšok dňa som trávil v tichu. A tak sme sa vrátili domov. Moja túžba vrátiť sa na to miesto rástla. Po niekoľkých dňoch som opäť stretol svoju tetu a spýtal som sa jej na kedy organizuje najbližšiu púť do Oliveto Citra. Povala mi, že v pondelok. Atak som sa tam opäť vybral. Keď som prišiel k bráne hradu, nič zvláštne sa nestalo. V srdci som cítil pokoj a slúbil som si, že sa tam vrátim.

30. Januára 1986 som sa po tretíkrát vrátil do Oliveto Citra. Ako vždy, tam bolo veľmi veľa ľudí. Postavil som sa do rady pred bránu hradu. Ako som tak vystupoval po schodoch opakoval som "Zdravas Mária. Svätá Mária." Evedel som sa totižto modliť. Toto bola jediná modlitba čo som poznal.

Ako som sa tak modlil a vystupoval po schodoch, zrazu som prestal vnímať okolie.

Videl som iba veľké svetlo, ktoré bolo stále silnejšie a otvorilo sa. V tom svetle som videl krásnu ženu. Videl som ju jasne. Mala modrý plášť, zlatý pás a stala na oblaku. V náručí držala malé dieťa a povedala mi: "Neboj sa, som Matka Neba. Miluj seba samého, miluj seba samého a neboj sa syn môj! Začni chodiť na Svätú Omšu! Modli sa, modli sa!" Potom sa zohla, pobožkalo má na čelo a ja som odpadol.

Tam neďaleko na námestí pred hradom bolo sídlo združenia "Panny Márie hradu". Tam má odniesli, aby má ošetrili.

Ako som sa tak prebral, okolo mňa boli ľudia, čo má ošetrili. Pýtali sa čo sa stalo. Ja som iba opakoval kde je tá krásna pani čo ma pobožkala na čelo. Oni nechápali. Cítili však silnú vôňu, ktorá sa z môjho tela šírila po celej miestnosti.

Medzi ľuďmi čo má tam ošetrili bol aj kňaz Mário Baraglini a svoja asistentka Anna Ghibelini. Aj oni boli na púti v Oliveto Citra.

Preložil D. R.